

مہرن مجنون (ناول)

Ketabton.com

ليکوال: نعمت الله رحيمي

بسم الله الرحمن الرحيم

.....کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: مدون مجنون (ناول)

ليکوال: نعمت الله رحيمي

اړيکه: Niamatullahr3@gmail.com

کمپوز: خپله ليکوال

د خپریدو کال: 2021 زېږديز - ۱۳۹۹ لمریز کال

ددې کتاب چاپ، پر وېب پاڼو او ټولنيزو رسنيو د خپرولو حقوق له ليکوال سره خوندي دي!

ڊال۽:

قدرمن ورور ڊاڪٽر مسيح الله رحيمي ته!

سلام زما نوم عمر دی وختونه کېدل چې له وزگارتیا کېدم، د ورځې به ویده وم، او د شپې به د همدې کار او روزگار اندیښنو پر سر اخیستی وم، ډېرې داسې شپې سهار شوې چې د لمر وړاندې مې پر خپلو سترگو ولیدې هغه وخت چې ډېر کم خلک وینس پاتې کیدلی شي.

ل ۱۳۸۸

مازديگر وو، نوی له خوب پاڅیدلی وم، چې مور مې کوتې ته راغله او په خبرو خبرو کې یې وویل
- د خلکو اولادونه وگوره، دغه وخت له دندې کور ته راځي، زموږ د خان صیب ورځ دا وخت پیل کېږي.
چپ شوم هېڅ مې ونه ویل مور نه شوای درک کولی چې زما هم کور کې زړه تنگ دی، لایم د کور مخې ته تر ناوخته ماښام ناست وم او په زړه زړه کې مې ژړل پر خپل بخت، پر خپل حال او ژوند...

ماښام تیاره وه ۸ بجې کیدونکې وې چې کوچنی ورور مې راغی او راغږ یې کې
- عمر لالا! ادې وایي راشه ډوډۍ تیاره ده، اوس هلته څه بېلېدینگونه جوړوې چې په ساتونو ورک وې

ومي ويل:

- ښه درغلم، بيا يو نېش داره خبره.

لاړم د مور د سترگو د خاطر لپاره مې لږ څه وخورل که نه اشتها
خو ډېر وخت کېده له ما خپه وه.

وروسته له ډوډۍ خوړلو مې د ماخستن لمونځ وکړ او همداسې د
خپلې خونې کړکۍ سره ناست وم، وخت تېرېدو شپه پخه شوه،
تورو ورېځو سپوږمۍ خپله غبره کې پناه کړه.

په کړکې مې سر ايښی وو، چې د لاندې يو قسم غبرونه تر غوږ
کېدل لږ لږ مې واورېدل

- هاهاها! ژونده زه چېرې يم؟ دلته څوک شته؟

ونشو ور ښکته شوم بې له دې چې شور جوړ کړم، پټ پټ له
دروازې ووتلم، يو کس تر سترگو کېدو شاته يې يو بوجۍ اچولې
وه، ځانه سره مې وويل

- اممم! لکه چې پوډري دی

بېرته را وگرځېدم د کور خوا چې غبر يې وکړ:

- هاهاها! زه پوهيږم، هو پوهيږم

- هن! په څه پوهيږي؟

- په دې چې تا ماته د پوډري او معتاد گمان وکړ

- ولې معتاد نه يې.

له دې خبرې سره يې له خپلې شاته بوجی يو کتابچه راوباسله او را
يې راکړه او ويې ويل:
- واخله واخله، هسې زما په درد نه خوري دا ووايه بيا ووايه چې زه
پوډري يم که نه.

لاړم کتابچه مې ځان سره واخيسته څه نا څه خوښ وم ځکه
خوښيدل مې د نورو ورځني يادښتونه ولولر او دا خو بيا په اجازې
سره وو

خونې ته د ننه شوم، غوښتل مې گروپ بل کړم چې برق نه وو، خپل
لاسي څراغ باندې مې کتابچې ته رڼا کړه، څر گرد پرې پروت وو
ټک مې ورکړ خړې خاورې ترې پورته شوې چې يو نوم تر سترگو
شو

- مدرن مجنون - ۱۳۸۰

کتابچه مې څه نا څه صفا کړه، تياره وه زه يې هم کيسه کې نه شوم
همداسې مې کېښوده او د تل په څېر د کړکۍ څنډې ته ناست وم او
انديښنې مې کولې، داسې ساعت نيم وروسته به مې يو نظر د
خونې مينځ ته کتل نور به مې نظر بيرون خوا وو چې د خونې مينځ

ته مې وکتل چې د چارجر گروپ خرک وهلو، خوشحاله شوم او گروپ مې بل کړ کتابچه مې را واخيسته، خلاصه مې کړه لومړۍ پاڼه تشه وه صرف يو سمايلي ايموجي پکې پر قلم جوړ وو دويمه پاڼه مې خلاصه کړه ليکلي وو

- ۱۳۸۰ د جدی ۲ م

که څه هم مور بهرنيانو غوندې له ماشومتوبه ورځني يادښتونه نه لیکو او دا فرهنگ زموږ مينځ کې کم ليدل کېږي، خو خير زه يې د ۲۰ کالو په عمر پيل کوم هغه د مشرانو خبره نیک کار کې به ناوخته کوو نه، فکر کوم دا متل هم رانه غلط شو هاهوا، خو خير د مشرانو خبرې دي مور کشران يو مور خو غلطې کولو ته جوړ شوي يو، نو زه به ځان در وپيژنم که څه ورځني يادښتونه شخصي وي خو څه خبر کومه ورځ يې بل څوک لوستو ته اړ شي.

زما نوم ظاهر دی، هو همداسې بيا څنگه چې ظاهر کې يم باطن کې هم يم دوه مخي توب مې نده زده څه چې زړه کې لرم په خوله هم دي ځکه خو ډېر ملگري رانه خپه کېږي هم چې سپينې خبرې کوم خو هغوی بيا ظاهر باندې خپل خفگان نه ښکاروي ځکه چې زه د دوی اې تي اېم يم، اوس خود صفتي نشي زه پر دوی خرچې کوم خبره راغله زما د تعليم ما دولس کاله ښوونځی ويلي تر څنگ يې ما د خپلې مينې له وجې چې سافټوېر سره درلوده اپ ډولپمينټ ويلي

او دا ورځني يادښتونه چې ما پيل کړ دا يو خاص دليل لري هغه دا چې دوه هفتې کيږي پوهنتون مې پيل کړی، او خبره د زړه ده.

دوه درې پانې تشې وې، شايد دلته يې څه ليکلي وو داسې ښکارېدې چې شکولې يې وې له کتابچې خیر بله پاڼه مې واوروله

- ۱۳۸۰ د جدی ۲۴ م

آه! ما ويلي وو چې زمور عادت ندی دا يادښتونه ليکل خو خاص ستا لپاره يې ليکم ځکه ستا له چلند ښکاري چې ته به زما نشې، بيا دا کتابچه درکوم کيدای شي زما په ليکنو د زما سره مينه پيدا شي، خو ظاهر د ماتې خوړلو سړی نه دی.

څلور هفتې پوره کيږي چې پوهنتون مو پيل کړی ده، او زما مغز کې ټکی نشته يو دا چې نور تختې ته گوري زه د هغې د مخ هندارې ته بل دا چې دا رشته اصلاً زما خوښه نه ده، ظاهر اصلاً پوهنتون ته نه دی جوړ ځکه بېل گېټس غوندې يم، خير د نن ورځې کيسه به وليکم

سهار ۸ بجې پوهنتون پيل کيږي دا چې زما عادت دی سهار د لمانځه وروسته خوب نه راځي او نه ويده کيږم، تر ۷ بجو خو په يو رقم وخت تيروم، وروسته له هغه بې د چايو خوړلو له کوره راوځم

ځکه کور کې خو ټول تر ناوخته ویده وي ۷ او ۲۰ دقیقې وې پوهنتون ته ورسیدم د پوهنتون له کانتین مې د خوړلو لپاره چای او بیسکیت راوړل، صنف ته را پورته شوم، چې گورم هغه صنف کې ناسته ده نور څوک هم نشته غلی لکه یو شریف هلک غوندې کېښناستم، نه مې غوښتل د هغې مخ کې شوخي وکم خو څه وکړم رگ رگ کې مې شوخي ده، ځانه سره مې سندره زمزمه کوله چې یو دم را یاد شوم چې کتابچه مې هم له کوره ځانه سره نه ده راوړې ومې ویل

- واه! بیخي لغړ راغلی یم باید اوس کتابچه راوړم

له صنف وتلم چې هغې غبر وکړ

- هي! هلکه

- هي! جلی، چیش دي؟

- که لاندې کانتین ته ځې یو څه راته راوړه زه نشم تلی، هلکان دي

هلته ډېر

- هو هو زه خو ځم

جلی راته یو پنځوسۍ را وباسه ما زړه کې ویل

- گوره غیرت کې مه راځه، دا واخله یادگاري یې وساته

پیسې مې ترې واخیستې او روان شوم، کله چې کانتین ته ورسیدم

رایاد شوم چې ما خو ونه پوښتل چې څه غواړي خو کتابچه مې

واخیسته بیرته صنف ته لایم، غبر مې وکړ پرې

- هي! تا څه غوښتل ماته د ونه ويل
- پرېرېده يې اوس يې مه راوړه ته هم ريشخند وهې، ما ويل ته به
- نورو غونډې نه يې
- ښه اوس پيسې بيرته غواړې؟
- نه تاته يې پرېردم څي
- جيب باندې مې لاس ووهلو ترڅو يو بل پنځوسى ورکړم او دا زما
- سره پاتې شي خو جيب کې مې زرگون وو حيران وم خو يو دم
- ورغلم، زر روپۍ مې ورکړې
- ما پنځوس روپۍ درکړې وې دا خو زرگون دى؟
- نه ماته دې همدا را کړى وو کنه
- نه نه پنځوس وې ماسره زر روپۍ بيخي نشته
- همدا وو راشه تلاشي کړه ماسره خو پنځوسى نشته
- زړه نازړه يې دستکول کې واچولو چپ وه څه يې نه ويل، د
- پوهنتون د رخصتۍ وخت کېدو ټول له صنف ووتل زه په تمه وم چې
- هغه ووځي بيا به ځم خو صنف خالي شو هغه يې پرځاى وه زه هم
- روان شوم چې فکر ونکړې چې دا زما لپاره صنف کې دى چې له
- دروازې وتلم هغه هم زما په لورى را روانه شوه او راغبر يې کړ
- گوره! داسې ولې کوې، زه پوهيږم هغه پيسې زما ندي
- ته پرېرېده، ما ويل که مهم څه وايې
- را منډه مې کړه او روان شوم ترې دروغ ويل هم سخت وي.

وروسته له مودې ددې یادښتونو په لوستلو خوب راغی، بله پانډه مې
واړوه تشه وه صرف یو زور پنځوسی پکې پروت وو ومې ویل
- شاید همدا هغه پنځوسی ده...

کتابچه مې وتړله، او ویده شوم

عجیبه وه، د ټولو ورځې په خوب سریره بیا د شپې ویده شوی وم
خو هیڅ کپ له لوستلو زړه نه مړېدو، سهار مې مور راباندې غږ
وکړ لمونځ مې وکړ، پر جاینماز ناست وم ورمخکې شوم د بالښت له
سر مې کتابچه راواخیسته، پانې مې واړولې...

۱۳۸۰ د جدی ۲۶م

پرون جمعه وه ځکه مې لیکنو ته هم رخصت ورکړی وو د
پنجشنبې د ورځې لیکنې به اوسم وکم، نو پنجشنبه ورځ اول وار وو
چې ناوخته صنف ته لاړم، خو پوهنتون ته وخته رسیدلی وم
کتابتون کې وم د یو کتاب په لوستو بوخت وم ځکه ناوخته شوه،
صنف ته چې دننه شوم کومه څوکۍ باندې چې زه کیښناستم هغه
باندې بل کس ناست وو، مجبور وم د مخې قطار ته لاړ شم چې زما

دېر بدیشي د هغې دوه قطاره شاته څوکی کې کېښناستم، د تل په
څېر د خپل قلم سره په لوبو بوخت وم درس نو چېرته له ما کېږي
اول ساعت تېر شو د تفریح وخت وو، ټول به وتل خو له ما دا د
ماشومان کارونه نه کېدل چې په چپسو او پاپرو ځان وشموم
هاهاها، صنف کې ناست وم یو څو نور ټولگیوال هم وو هغوی هم
دهلیز ته ووتل، هغه هم تللي وه زه له څوکی پورته شوم خپل آخر د
پاچاهۍ څوکی ته روان شوم چې هغه هم صنف ته را دننه شوه،
لاس کې یې پارسل وو چپس وو پکې زه هغسې ورته جام پاتې وم
کتل مې ورته چې یو دم یې وویل

- خورې؟ هاهاها!

- څه؟

- وایم چپس خورې؟ که نه خورې نو لارې نه ایسته شه

- هاهاها، وښه پام نه وو

جامو کې نه ځایېدم، راته ویې خندل او ست یې وکړ راته بیخي
پوی نه شوم چې پر ځمکه دریدلی یم که په هوا یم وخت داسې ژر
تیر شو چې هیڅ پوی نه شوم څنگه کور ته راغلم...

کور کې وم خپلې خونې کې، چې مور له ور سر راښکاره کړ او
ویې ویل

- ظاهره زویه! ډوډۍ تیاره ده راشه

- زه مور یم هغې ست راته ...

خبره خولې نه ووتله، خو نېم کې مې تیره کړه مور وویل

- څه ؟ د څه شي ست ؟

- هغه داسې وه مورې چې ملگري ست وکړ ډوډۍ مې هغې سره

وخوړله

- بڼه بڼه، دارو د شه زویه، ځی زه لارم

مور خو لاره خو زه وړی هم وم، نو نس چیرته گوري چې

خوشحاله یې که خپه.

مور دوی ډوډۍ خوړلې وه مور لمونځ کولو ما غوښتل پت د پخلنځي

خوا لار شم چې څوک مې ونه گوري، د چا خبره غیرت کې راغلی

وم

مور سلام گرځولو او زه برق غوندې د پخلنځي خوا لارم څلورو

طرفو ته گورم خو د خوړلو لپاره هېڅ نه وینم یو دیگي کې شپرومبې

وې بې له څه کتلو مې په سر واړولې، او خونې ته مې منډې کړې

سترې شوم او ساه مې بنده بنده کېده همداسې پروت وم خوب راغی

راباندې...

له پوهنتون رخصت شولو، موټر مې چالان کړی وو په تمه وم ترڅو

لږ گرم شي حرکت وکړم، زموږ پوهنتون کې به اول هلکان

رخصتبدل وروسته انجونې زما موټر ترڅو گرمېدو نجونې هم
رخصت شوې سمدلاسه چې ما حرکت وکړ هغه هم زما مخې ته
روانه وه ځانه سره به مې وویل
- ظاهره! همدا يې وخت دی گوره
- نه نه! که د موټر ورته ودرولو بد فکر به وکړي
خیر همداسې ترې تیر شوم چې د څنگ شیشه کې گورم لاس
بنوروي، یو دم ودریدم موټر مې رپورس کړ شیشه مې ښکته کړه
ومي ویل
- هن! څه وايي؟
- وښه! زموږ د ترانسپورټ موټر نن نشته پنجشنبه هم ده موټر نه
پیدا کیږي، نو ته کومې خوا ته ځي؟
- زه داسې کوټه سنگي پورې ځم
- الله! نو ما به هم ونه رسوي
- سبي ده زه ثواب گټلو کې بیرته کوم، راپورته شه

موټر کې ناست وو، خبرو خبرو کې هغې وویل
- ته پوهیږي، زما ته ډېر خوښ يې
حک حیران شوم همداسې مې ورته کتل
چې یو چغه شوه
- مخې ته گوره ظاهره
خبره خلاصه وه لوی تپلر را روان مخامخ چې بریک ته مې پښه
کړه، پښه مې له کمپلې را ووتله

نبغ کپبناستم، يو ساعت مې پخپل تور بخت سوچ کولو بيا به خدا
راغله چې دا څنگه خوب وو بس ومې ويل
- د شپرومبو خوب هم زورور دی.

تر همدې ځای مې ليکنې ولوستې، مورکې مې غږ وکړ
- عمره! راسه چې باران پيل نشي ورېځ پخه سوه بام ته وخيژه او
هغه شوتله رابنکته کړه چې لمده نشي

لاړم شوتله مې رابنکته کړ، د اسمان پرکهار وو، بېرته مې خونې ته
دنه شوم د کړکې پر څنډه ناست وم کتابچه مې را واخيسته، تق تق
آوازونه شول پورته مې وکتل پر نيينو برلی لگېدله د مور غږ له
دهلېز خپ خپ تر غوږ کېدو ويل يې
- واه خدايه! دا برلی خو به ډېر فصلونه خراب کړي!

ما يادستونو ته دوام ورکړ...

- ۱۳۸۰ د جدی ۲۷م

نن سهار ټولگي کې د تل په څېر ناست وم لا څوک نه وو راغلي له
ځانه سره مې د رحمان بابا د غزل څو بيتونه ويل:
نو اشنايي توره بلا ده اشنا مه شې
جدايي به د فناه کا فناه مه شې

دغه غم به دې د زړه ولې کا غوڅې
گرفتار په درد او غم د جانا مه شې

دا مې لانيم ويلى وو چې شاته مې وکتل هغه دروازې سره دريدلې
وه، زه داسې تک سور شوم اول وار وو چې تر تاثير لاندې راغلم
هغې وخنډل او ويې ويل

- مياڼ يې؟

چپ وم له خولې مې خبره نه وتله او زړه ويل

- ووايه ورته! ووايه همدا يې وخت دى

مغز ويل

- نه نه که يې ونه منې نو هنگامه جوړېږي

نو دومره مې وويل

- نه زما د رحمان بابا شعرونه خوښ دي ځکه

هغه بي له څه ويلو راغله زما څنگ ته څو کي باندې کېښناسته
داسې يې پر شونډو مسکا خوره وه لکه يو ماشوم چې لانځکو ته
خوشالېږي ويې ويل

- پوهېږې؟

- په څه؟

- زما هم شعرونه ډېر خوبس، دلته کې يو ته زما له طبيعت سره برابر
يې نور خو ټول درسونه وايي.

خوشاله شوم چې درس نه ويلو لکه چې گټه راته وکړه ومې ويل
- زه خپله هم لږ لږ ليکم

- څومره ښه، نور به دا وخت راځي زه هم وخته راځم نو يو بل سره
نوې ليکنې او شعرونه شريکوو
- اممم، سبي ده دا خو لا ښه ده

ډېرې خبرې مو وکړې، ټولگي ورو ورو ډک شو هغه لا ناسته وه، د
هغې ښايست مکمل پوهنتون متاثيره کړی وو ځکه خو ټولو زما
لور ته عجيب عجيب کتل ورته ومې ويل
- ښه! نو اوس د ځای ته لاړه شه خلک بد فکر ونکړي
- ښه ځم

داسې خوشاله وم چې مه پوښته، خو يوه خبره وه چې دهغې
غوښتونکي ډېر وو، له هغې ساعت چې دا ماسره نورو وليده ټولو په
بد بد راته کتل خو زه يې کيسه کې نه وم.

د رخصتی وخت وو د آخري ساعت حاضري اخیستل کېده چې هغه
راغله راته یې وویل

- سبا ته وختي راشې بیا
له خپل دستکول یې یو قلم راوباسلو ماته یې راکړ و یې ویل
- دا مې مرحوم پلار راته هغه وخت راکړی وو چې لسم ټولگي کې
اول نمره شوې وم، اوس یې تاته درکوم خو ساتنه به ترې کوې

څه مې ونه ویل و زر نه وو که نه په هوا وم، نه پوهیدم چې داسې
به ژر ژر ماسره ملگري شي او خپل خاص څه به راکړي.

کورته ورسیدم ناست وم او قلم مې لاس کې وو ورته کتل مې، پلار
وختي راغلی وو دا ورځ و یې ویل
- قلم د کتلو لپاره نه، د لیکلو لپاره دی، درس ووايه، راتلونکي غم
خو درسره نشته، زه به تر کله درته ژوندی وم
مور د خبرو مینځ کې ور نوره کړه
- او هوو، پرېږده بیچاره ستړی ده، تل ورته همدا خبرې کوې نور
لوی ده خپله ښه پوهیږي

زه همدا سې پورته شوم خپلې خونې ته ولاړم...

تر دې ځای مې لیکنې ولوستې، ږلۍ دریدلې وه، خو نری نری باران
وو، مور غږ وکړ
- عمره! بام ته پورته شه ناوه بنده ده خلاصه یې کړه چې هسې هم
بامونه شریدلې

لارم بامونه ناوې مې خلاصې کړې ډېر وخت تیر شو، غرمه تیره د
ماسپینین لمونځ مې خلاص کړ لا پر جاینماز ناست وم، چې د لمر
ورانگې پر جاینماز ولگیدې، ږلۍ شوې وه ځکه ساړه وو لمر په
هدوکو لکه دارو داسې لگیدو، لارم د کور مخې ته پخپل دایمې
ځای کینناستم کتابچه مې ځان سره وړې وه، کینناستم د یادبتونو
لوستلو ته مې دوام ورکړ...

- ۱۳۸۰ د جدی ۳۰ م

ویلو ته خو څه نشته، خو اوس په مات زړه وایم چې ظاهر د ماتې
خورلو نه دی...

سهار صنف ته وختي راغلم ځکه هغې ویلي وو
کله چې ورسیدم هغه له ما مخکې راغلې وه کینناستم جامو کې نه
ځاییدم ډېر خوشاله وم زما یو کتابچه وه هغه مې وړې وه ځکه هغه
کې مې غزلونه او شعرونه لیکلي وو د هغې لپاره کتابچه مې ورکړه
ومي ویل

- واخله! وگوره شاید خوښ د شي
- ښه واخله ته هم، له کانتین مې تاته هم قهوه راوړې
- امم، مننه نو
- جیب جیب
- څه؟
- وایم مننه د جیب کې کېده ملگرتیا کې نه مننه نه ښه
- واو، دا خو لاینه ده زما هسې مننې او ښنې نه خوښیږي
يو بل سره مو کیسې کولې خبرو خبرو کې هغې دا وویل چې
- وگوره! دا زما کتابچه ما هم یو څه نا څه پکې لیکلي
کتابچه یې را کره چې خلاصه مې کره یو انځور ترې را ولوېدو
راپورته مې چې کر د یو هلک انځور وو ومې ویل
- دا څوک دی؟ ورور دې دی؟
- نه استغفرالله، ورور نه کوژدن مې دی
- څه؟
- هو کوژدن مې دی، له ماشومتونه یې په نوم وم، اوس اردو کې دی
د عسکری دوره یې خلاصه شي واده کوو
- ښه...
- واده ته مې راځې بیا؟

هېڅ مې ونه ويل، کتابچه مې هم پاتې شوه له پوهنتون را ووتم، او تراوسه په زړه کې زما مينځينی انسان سل وارې مړ شو...

دا ليکنه تر همدې ځای وه وروسته درې پاڼې يې بيا تشې وه، زه هم خپه شوم ځکه ددې يادښتونو مينځنی کرکټر ډېر په زړه پورې وو او ما گمان کوو لکه زه چې وم، بله پاڼه کې بيا ليکنو دوام موندلی وو

۱۳۸۰ د دلو ۲م

وروسته له څو ورځو پوهنتون ته تللی وم، خو بې خونده شو، او اوس که هغه هم راسره خبرې وکړي زه يې نه کوم زما پښتو او غيرت نه مني چې د بل کس ناموس سره خبرې وکم يا د مينې او محبت په سترگه ورته وگورم خپل ځای باندې آرامه ناست وم دا چې ټولگي کې لږ شوخي کوم هن استادانو وی چې ولې داسې چپ يې؟ څه شوي؟ ما به څه وبل بس چپ وم، له هغې مې نظر غلا کولو نه مې غوښتل ورته وگورم څو ځلې به يې زما خوا مړې سترگې راوړولې ما به منځ بل خوا واړولو، رخصت شولو او ترټولو مخکې دا ځل له ټولگي ووتلم موټر مې چالان کړ ناست وم ترڅو حرکت وکم نجونې هم رخصت شوې نو زه نور په تمه نه شوم حرکت مې وکړ د هماغه خوب په شان مې مخې ته راغله خو زه ترې تير شوم ورومې نه کتل...

دا لیکنه همدومره وه پانه مې واپوله

- ۱۳۸۰ د دلو ۳م

د شپې مې ځان سره سوچونه کول چې که زه داسې چلند تغیر کړم
نو دا سېي نه ده مخکې خو هم ما ورته د مینې اظهار نه وو کړی بس
د دوه ټولگیوالو په څېر مو یو بل سره خبرې کولې نو دا ښه ده چې
هغسې نارمل واوسم.

سهار په همغه خپل وخت پوهنتون ته لایم، ټولگی ته دننه شوم هغه
ناسته وه، ورغلم لومړۍ خبره یې دا وه چې
-هې! په تا څه شوي؟ چې داسې بل ډول چلند کوي؟ څه ستونزه خو
به نه لري؟

- هیڅ هسې لږ ناروغ وم

- څه؟ ولې څه شوي وو

- لږ زوکام وم اوس مې هم تبه ده

له دې خبرې سره یې یو دم زما لاس ونيولو ویې ویل

- دروغ ولې وايې ته خو جوړ یې؟

- نه اوس ښه شوم چې راتللم دوا مې وخوړله

انسان که خومره هم نیک شي، خو مینه کې پروند شي د هغې لاس
چې په ما ولگېد نو ما زړه کې وویل

- ته څه خبره یې د مینې تبه ده، په اسانۍ نه شکېږي دا تبه

هغه یې خپل ځای ته لاره ما د خپل کتابچې له مخې د عابد صیب دا
بیټونه لوستل

تانه توبه گار ومه بلها توبې مې ماتې کړې
یوه خندا د وکړه او اتیا توبې مې ماتې کړې

نن یې په کتو کې د شرابو نشه راکړله
بیا رانه نن وشوله گناه توبې مې ماتې کړې

همدې کې د پوهنتون زنگ ووهل شو درسونه پیل شول د هغې
کتابچه ماسره پاتې شوه غوښتل مې ور یې کړم ترڅو بیا لیدو ته آخر
کې بهانه جوړه نشي څه مې کړي وای؟ لیدلو باندي یې لا ځورېرم،
خو داسې ونه شول د اول ساعت ۴۵ دقیقې تیرې وې چې پوهنتون
ته د دوی له کور څوک راغلل او هغه یې له ځانه سر بوتله، زما زړه
درزیدو ذهن کې مې همدا خبرې وې چې

- داسې نه ماسره چا لیدلې وي؟

- هسې نه چا بد گمان کړی وي او د دوی کور ته یې خبر ورکړی وي؟

- خدای مکره زما په سر یې په درسونو بندیز ونه لري؟

دا ډول انديښنو مې سر په درد کړ نیم ساعت وروسته یې زه هم له پوهنتون ووتلم او کورته لاړم

موټر مې خپل ورور ته په لاس ورکړ زه کور ته دننه شوم، دهلیز کې څوک نشته وو هملته پرېوتم سوچونه مې کول همداسې خوب وړی وم

چا مې په اوږه لاس ایښی وو خو څو لږ یې سترگې مې نیمې پټې وې و ا مې ورېدل

- ظاهره! پاڅه بچی لکه چې بد خوب د لیدو ولې بابا؟

- ورشه منځ باندې یخې اوبه واچوه، خولو کې ډوب یې خو څه شوي وو، زه خو ویده وم؟

- نه پوهیږم خوب کې د سوله سوله ویل، لکه چې له جگړې ستړی یې

څه مې ونه ویل ځکه سوله خو د هغې نوم دی، که ټوله نړۍ کې یوه مرمۍ پاتې نه شي، ټوله نړۍ اباده هم شي زما د ږنگ بنگ ژوند

شهزادگی خو هغه ده، بې له هغې زما امپراتورۍ کې هره ورځ ماتم
دی...

مخ مې ومینځلو اودس مې وکړ د مازدیگر وخت وو، جومات ته
لاړم لا د لمانځه وخت نه وو، څنگ ته کښېناستم شیبه وروسته
ملاصیب را غږ کړ
- وه ظاهره! دلته راشه.

له ځای مې پورته شوم خادر مې خنډ وهلو ورنږدې شوم
- ووايه ملاصیب؟

- خیریت خو دی؟ ولې د رنگ اوښتی؟

- څه... څه هم نشته ملاصیب خیریت دی

- گوره زویه که یو ورځ هم له تا مشر وم شاید له تا ډېر پوهیږم
ووايه له ما یې مه پتوه؟

یوه شیبه چپ شوم، زړه مې ډک وو همدا یې وخت وو

- ملاصیب زړه مې له ژوند تور دی

- استغفرالله! گنهکار شوې داسې مه وایه، چې ستونزه شته، حل یې

هم شته مه هېروه چې (لا تحزن ان الله معنا)

- پوهیږم! ملاصیب خو دا ستونزه نه حل کېدونکې ده

- د مینې معامله ده؟

سر مې ښکته واچولو ومې ویل

- هو!

- نو وه لیونیه جرگه به ورشو

- نه ملاصیب هغه د بل په نامه ده
- ملاصیب غلی شو سوړ اسویلی یې وویست
- زویه! الله ج له صبر کونکو سره دی، هغه زموږ په خیر دی، شاید
- هېرولو کې یې خیر وي، مینه دا نه ده چې باید زموږ د سترگو
- وړاندې وي مینه یو حس دی
- خبرو خبرو کې یې وویل
- الله ج سره مینه لري؟
- بېشکه ملاصیب
- الله ج د لیدلی؟
- نه! خو الله شته دی په دې خو ټول ایمان لرو
- نو ته هم د هغې یادونه خپل قوت وگرځوه، که یادونه یې تا
- کمزوری کوي او ویریرې، ویره دې ملگرې کړه
- ملاصیب په اوږه لاس راته کېښود لار چې د لمانځه وخت دی، شیبه
- وروسته جمع وشوه را ووتم د باندې د جومات پر دېوال ناست وم د
- پتو خوا مې سیل کولو هوا سره وه څادر مې تر ځان تاو کړی وو
- کورته ولاړم زړه مې هېڅ ځای سکون نه موندلو ډوډۍ تیاره شوه،
- پلار ویل
- بچییه! درسونه دې څنگه مخکې ځي؟
- ښه دي بابا
- داسې د وویل لکه هېڅ چې ښه نه وي
- نه نه ښه نو ځم راځم بس

د ډوډۍ خوړلو او خبرو کولو حوصله مې نه وه پورته شوم
- زه ویده کیرم
- چپرته ځې زویه ستا لپاره مې ستا د خوښې پالک پوخ کړ او ته بې
له څه خوړلو ځې
څه مې ونه ویل د دویم پور زینو کې کښېناستم د ورور غږ مې
واورید ویل یې
- بابا په دې خودا چیشی شوي نن یې چالان مو تر دروازي نه شو
دنه کوی ماته یې راوسپاره
- خیر نوی یې پوهنتون پیل کړی هرڅه به سم شي

خونې ته مې ولاړم پرېوتم خو د خوب درک نشته وو، فلمونو کې
مې د ستورو شمارل لیدلي وو ما بیا په رینبتیا وشمېرل د ملا اذان
وخت کې مې سترگې پټې شوې وې، چې راوینس شوم لمونځ قضاء
وو د ټولو ورځو په پرتله ډېر په بېرېه پوهنتون ته لاړم ټولگي ته دننه
شوم، نشته وه!
نه وه راغلې خو بیا مې هم ځانته دا ډاډ ورکولو چې وروسته به راشي
خو د رخصتۍ زنگ ووهل شو...

مانبام کېدونکی وو کوچني ورور مې نارې کړې
- عمر لالا راشه ادې د غواړي
ورغلم ومې ویل:
- السلام علیکم، ادې څه د ویل؟

- زويه لکه چې زما خبرو درباندي تاثیر کړی گاونډی بسځې ويل
چې زوی د کور مخې ته کتاب لولي
خان سره مُسک شوم
- هو ادي درس وایم

شيبه وروسته ډوډی تياره وه، لویا پخه وه زما ډېره خوبه ده، د
ستړتیا ډوډی هم ډېر خوند وکړ ځکه لوستلو ستړی کړی وم، لمونځ
مې وکړ ډېر ژر ویده شوی وم...

سهار شو د چرگانو بانگونه مې اورېدل خو پرستن مې لا نوره پر
خان کش کړه، شيبه وروسته مې سترگې پرانیستې لمونځ مې وکړ او
وختي د باندي ووتلم کنبېناستم او لیکنو ته مې دوام ورکړ...

- ۱۳۸۱ د حمل ۱

پوره ۵۷ ورځې تیرې شوې، بیا مې نه غوښتل چې خپل د بدبختیو
لیکنو ته دوام ورکړم، خو ژوند به نورې کومې لوبې کوي الله
پوهیږي

دومره وخت کې صرف د هغې لپاره پوهنتون ته راغلی يم خو هغه
بیا... هېندارې ته نه گورم خو ټول وايي له ځانه دې څه جوړ کړي
ریره او وینستان مې اوږده شوي دي ددې لیکنې لامل هم هغه ده

تیره ورخ ټولگي کې ناست وم، استاد د درس وروسته پوښتنې کولې
رخصتی ته کم وخت پاتې وو استاد غږ کړ

- پاڅه! شیخه

هیڅوک پورته نه شول استاد زما لوري ته اشاره وکړه ویې ویل

- هې تاته وایم

- څه؟

- هو ولې ته شیخ نه یې؟

- نه ولې

- خودا خو مشر ښکارې پاڅه درس تکرار کړه

ټولگیوال په خندا شول هاهاهاهاهاهاهاهاه...

همدې کې د رخصتی زنگ ووهل شو، د ژمي آخر بارنونه وو د

پوهنتون راوتلو وخت کې ټولو راپسې چغې وهلې

- شیخه! شیخه

خوزه چې په زړه روند او کون وم نو داسې به مې څه ورته پام

کېدو کیسه کې یې نه شوم

د خپل موټر خوا ورغلم د موټر دروازې سره یوه پیغله دریدلې وه، له

سارو ریردېده، لمدې زلفې یې پر منځ ځنگېدلې، باران یې د سترگو د

رانجو سېلاب جوړ کړی وو، هو هغه وه، سر مې و خوځولو سترگې

مې ومېرې چې خوب نه وي خو هغه وه

په غوصه مې وویل

- څوک یې؟

په ژرغوني غږ يې وويل:

- پوهيدم اوس به مې نه پيژنې

ژړا مې يې ونشوه زغملی ومې ويل

- هله ساړه دي موټر ته پورته شه

موټر ته پورته شوه ځان مې کابو کړ ومې ويل

- څنگه دومره وخت وروسته؟ هغه ورځ چې لارې بيا رانغلې.

- زما کتابچه تاسره پاتې وه

حيران شوم ځکه پوهيدم چې اصلي خبره بل څه ده

- ريښتيا ووايه! څه شوي؟

په ژړا شوه خبرې يې نه کولې ما هم څه ونه ويل چې زړه يې تش

شي، زه ښه پوهيرم ډک زړه څه مانا، شيبه وروسته يې وويل

- هغه ورځ چې له کور راپسې وروڼه راغلل، زما کوژدن سرحد کې

شهيد شوی وو

آه مې وباسه او غلی شوم

څو شيبې غلی وم، د چا په مرگ خو خوشالي گناه ده خو زړه مې ښه

شو چې گواکي زما لاره صفا شوه، خو بيا مې هم دا سوچ کولو چې

خپل کوژدن سره يې مينه لرله ځکه خو يې انځور کتابچه کې وو

ومې ويل:

- الله يې د وښيي، خو

- خو څه؟

- خو ولې دومره وخت نه راتلې؟ پوهنتون ته

په ژرغوني غبر يې وويل:

- يې داسې كه كوي داسې؟

- مطلب؟

- ته ولې نه پوهيږې؟ ولې؟ هغه كتابچه ما قصداً تاته پرېښوده

له دې خبرې سره له موټر ښكته شوه، غبر مې كړ

- چيرته ځې!

همداسې ولاړه...

ما په زوره چغه كړه:

- ستا عادت دى همداسې تگ، مه راځه بيا هم رانشې

د موټر ډشبورډ باندې له هغه وخت راهيسې كتابچه هغسې ايښې

وه، ما كتلې نه وه، پورته مې كړه خلاصه مې نه كړه ومې ويل:

- ولله كه يې وگورم دا څه ماشومتوب شو

فكر مې ډېر گډوډ وو لږ څه غوصه هم وم، د موټر ټايپ كې سندرې

غږيده چې:

كله چې ستا د سترگو په ښكلا واوښتمه

لاړم اشنا د مينې په بلا واوښتمه

سندري مې زړه نرم کړ د هغې سترگې مې سترگو ته کيدې ومې
غوښتل وگورم چې کتابچه کې داسې څه دي چې ماته يې پريښې وه،
په روان موټر کې مې کتابچه خلاصه کړه په لوستو مې پيل وکړ
ليکلي وو:

- زما بخت له ماشومتوبه تور دی، کله چې نوې ورېږدم د خوشالۍ
په جوش کې مې پلار زما ژوند د بل چا د زوی په نوم کړ، له
ماشوماتوبه مې د هغه نوم اوريدلی خو چې زړه څوک ونه مني
انسان نو څه شی ده؟ زما نه دی خوښ که واده وشي هم صرف زما له
جسم سره به واده کوي زما روح لومړی د هيچا نه وو خو اوس پکې
يو څوک... ظاهره! زه اوس تاسره مينه لرم

له دې سره مې کم پاتې ؤ، چې بيا ټکر کړی وای، خو شکر بېچ شوم.

د سهار ناشتې لپاره کورته ولاړم، زه هم ډېر خوشاله شوم چې ظاهر
سره مينه لري نو ځکه مې په مړه گېده ناشته وکړه خو ژر مې له
خپل ځای پاڅېدم خونې ته مې ولاړم او ليکنو ته مې دوام ورکړ،
عجيبه وه د يوې بلې کتابچې پانې يې له دې ليکنو وروسته ورسره
سر ښې کړې وې خو ما دوام ورکړ

- ۱۳۸۱ د حمل ۲۳ م

خو ورځې خو داسې حالت نه ؤ، چې ليکنو ته يا وخت پيدا شي او
يا دوام ورکړم خو اوس به يې ووايم

د همغې ورځې سبا وو، ډېر په خوشالي پوهنتون ته ولاړم ځکه زه
پوی شوی وم چې سوله مې مينه راسره لري اوس که رانشي هم پيدا
کوم يې، پوهنتون ته چې ورسيدم ټولگي ته دننه شوم کنبناستم
شيبه وروسته مې ملگری راغی را غږ يې کړ:

- شېخه! راشه کتابتون ته

- ولې؟

- راشه کنه ستا په گټه ده

ورسره روان شوم کتابتون ته دننه شوم، ټول ټولگيوال هلکان او
انجونې هلته وو د بهرنيانو خبره سرپرايز شوم ومې ويل:

- څه خبره ده؟

ټول گوبنه شول شاته يې زما د خوبونو شهزادگۍ دريدلې وه ورته
کتل مې کتل مې او کتل مې يو ځل مې نظر پر ځمکه ايښي بيک ته
شو ومې ويل:

- خبره څه ده؟

ټولو په يو غږ وويل:

- مور په داستان پوی شوي يو!

د ټولگي نماينده مو وويل:

- ظاهره وروره! زه خو له اول پوی وم، چې ستا داسې چوپتیا لوی
وینستان، غټه بریره او تغئیر خامخا د مینې له عمله دی، خو پروڼ
سولې مور ټولو ته وویل چې دا زما په خبره سر نه خلاصوي تاسو یو
څه وکړئ؟ د سولې پلار غواړي اوس سوله د هغې د پخواني کوژدن
ورور ته نکاح کړي خو سوله تا غواړي او ته او سوله بغیر له دې
بله لاره نه لرئ چې، وتښتیرئ!

زه همداسې غلی وم بل ټولگیوال مې وویل:
- مور د هرڅه تیاری کړی، خو ښه به وي چې همدا اوس حرکت
وکړئ گني د سولې پلار به نه تا ژوندی پریردي نه سوله ځکه د
سولې کورنۍ به اوس خبره شوې وي.

زه حک حیران وم، احساساتي شوی وم په ژرغوني غږ مې وویل:
- ښه سېي ده
سولې د ټولو په مخ کې وویل:

- زما مدرن مجنون هم ژاړي؟

ټولگیوال ووتل درسونه پیل شوي وو، کتابتون کې هم نور څوک
نشته وو پر څوکۍ کښېناستم خو شیبې غلی شوم له ځانه سره مې
سوچونه کول:

- دا خو سڀي خبره نه ده، يو ځل خو جرگه ورشه که يې ونه منله دا
تنبتول هم يو مانا لري
- پردی لور تنبتول، د نرتوب کار دی؟

سر مې له سوچونو چاودیدو ومې ویل:

- تاته د خپل پلار عزت نه دی گران؟
- هرچاته خپل عزت گران دی هېڅ داسې انجلی نشته چې په خپله
رضا د بل سره وتبتي
- خو ولي ستونزه څه ده؟

له شیبې چوپتیا وروسته يې وويل:

- هغه ورځ مې هرڅه واوریدل زما پلار زما تره دی
- څنگه تره څنگه پلار کیدلی شي؟
- د مور له خونې اوازونه راتلل داسې ښکاریدل چې خپل مینځ کې
يې جنجال دی غوړ نیول مې عادت نه دی خو ورغلم د وره څنگ
دیوال ته مې سر کېښود مور پلار ته ویل:
- څه پوهیدو چې زمونږ به اولادونه پیدا کېږي گني ستا له ورور مې
په ژوند کې دا بدبخته نه اخیستله، اوس يې ژر له دې کور ورکه
کړه، زه يې د وینو تېرې يم هسې نه خون مې د غاړې شي.

د تل په شېر څه مې ونه ويل په سوله مې زړه و خوگيدو څه مې
کړي وای مينه مې لرله ورسره
لږ وروسته مې وويل:
- ښه! تا څه وويل مخکې، مدرن مجنون؟
- هو، خو! دا تاله ځانه څه جوړ کړي دي؟
- وخت او بخت داسې کړم

ومې نه غوښتل چې وخت ضايع شي تم نه شوم بېک مې را واخيست
او له پوهنتون ووتلو موټر کې ناست وو د پوهنتون نه لږ مخکې مې
موټر ودرولو سر مې پر اېسټيرينگ کېښود غلی وم هغې وويل:
- څه وشول؟
- څه نه سوچ کوم چې چېرته به ځو؟

موټر مې روان کړ له کوټه سنگي تير وو چې هغې په عاجزه لهجه
وويل:
- ظاهره! چېرته ځو؟
- امم! همداسې ځو گورو به چې منزل مو کوم ځای کېږي...

د کابل قندهار پر لويه لاره روان وو، سپيره ډاگونه تر سترگو کېدل
راسته خواته دښته وه د وروسانو له وخت پاتې شويو ټانگونو ډکه
وه بله خوا د نويو ودانيو خښتې تر سترگو کېدې د افغان بېسيم ليک

درې ته مې پورته وکتل لیکلي وو "خداى مو مل شه، بڼه سفر" پوى شوم چې له کابل ووتلو...

ورو ورو مې موټر زغلولو، د ښار ډرايور يم نو، سرک کوچنى وو لږ مخکې لاره کې د تيلو پمپ سره ودرېدم غوښتل مې موټر ته تيل واچوم چې لاره کې خلاص نشي، موټر ته مې تيل واچول سولې وويل:

- زه وږې شوې يم

د تيلو پمپ کې بس يو جومات وو کانتين نشته وو چې سولې ته د خوړلو څه راوړم، ومې ويل:

- دلته خو څه نشته، مخکې به وگورو

خير! موټر ته پورته شوم، کلۍ مې موټر کې راتاو کړه موټر سيلف نه وهلو دوه درى وارې مې کوښښ وکړ ونه شو، بانټ مې پورته کړ غوښتل مې وگورم چې څه ستونزه ده، سوله هم له موټر ښکته شوه لکه ماشوم چې مور له لمن نيولي دغسې راپسې گرده تاوېده ومې ويل:

- ولې ښکته شوې؟

- ډايرېرم...

مُسک شوم څه مې ونه ويل

د تیلو پمپ یو کاریگر راغی له موټر تاو را تاو شو خو زور یې ونه
رسید پرې ویې ویل:

- ستونزه یې عجیبه ده، او دلته خو مستري نه پیدا کیږي وچه دښته
ده، خدای مو مل شه نو

بله چاره نه وو، ما هم کوچنی کار نه وو کړی د یو چا لور مې
راتښتولې وه، اړ شوم موټر د تیلو پمپ کې پرېږدم، موټر مو په تیلو
یو څنگ ته ودرولو، زه او سوله د سرک څنگ ته راغلو سرک تش
وو هیڅ موټر نه تر سترگو کیدو ساعت وروسته یو بایسکل له لرې
راښکاره شو سپین ږیری سړی پرې ناست وو رانږدې شو په روانه
یې غږ کړ:

- و دواړو طرفو لارې بندې دي، خودا چیرې ماین چاودیدلی

څنگ ته کښیناستم پر زنگون مې سر کېښود خوب راباندې لږ لږ
غلبه کړې وه سترگې مې پټیدې چې د یو لاری ډوله موټر غږ مې
واورید د کابل له لوري را روان وو، نه مې غوښتل له لاسه یې ورکړم
د سرک پر منځ ودرېدم دواړو لاسو باندې مې اشارې ورته کولې
موټر را نږدې شو، ودرېدو په اندام غټ سپین ږیری پکې ناست وو
ومي ویل:

- کاکا! مور به تر یو ځای ونه رسوي؟

- چیرې څی؟

- هر ځای پورې چې تاسو ځی، زموږ منزل مالوم نه دی

- زه خو وردگو ته خم ارسه شی؟

خه مې ونه ویل د فکر کولو وخت نه وو موټر ته ور پورته شوم
سولې ته مې لاس ورکړ را پورته مې کړه موټر حرکت وکړ...

تره یو ځایه تللي وو، سپین ږیري کا کا د سولې طرف ته عجیب
عجیب کتل سولې ته مې غوږ کې وویل:
- مخ دې پټ کړه، کابل خو نه دی.

سولې مخ پټ کړ سپین ږیري کا کا له ځانه سره په خپله لهجه کې
زمزمه کوله:

محبت اول اسانه په نظر راغی
په آخر کې نصیب خون جگر راغی

سترې وم د کا کا زمزمو نور هم خوب راوست، سترگې مې پټې شوې
وې
د موټر د بریک تیس شو! راوینښ شوم سترگې مې ومېرې کا کا
ووویل:

- زه خو ته دو ځایه رتلم، نور څه خدمت؟

- خیر یوسی کا کا، خو دا کوم ځای دی؟

- ده چک دی چک!

کاکا دوه منې را کرې او موټر حرکت وکړ سپیره ډوره پورته شوه،
مخکې روان شولو دا خای سپیره دبنته وه او تر نیم ډېره یې هدیرې
نیولې وه سولې ته مې منډه ورکړه له کله نه چې وږې وه، سولې له
واره له منې کپ کړ ما منډه خولې ته وړله خو زړه مې ونه شو هغه
مې هم سولې ته ورکړه...

نابلده وم سولې کلک له لاس نیولې وم، ساعت وروسته یو پخوانی
جیب ډوله موټر راغی اشاره مې ورته وکړه ترڅو ودریږي، ودریدو
ورته ومې ویل:

- وبنښئ دلته جومات چیرته؟

- نور خو نه یم خبر، خو آغه د لنگر کلی ده جومت یې هم اتماً ملته
دی

- مننه

موټر ولاړو سولې وویل:

- جومات څه کوي ها؟

- ولې نکاح نه تړو؟ زه په حرام ډول نشم اوسیدلی درسره

سوله مسکې شوه ویې ویل:

- ویاړم درباندي زما مدرن مجنونه

تر کلي لارو جومات مو هم پۀ پوښتنو پوښتنو پيدا کړ، سولې ته مې
د باندې پرېښوده زه دننه جومات ته لارم، ملاصیب ډېر ښۀ سړی وو
ټوله کیسه مې ورته وکړه ویې ویل:
- راحی، زما کورته، نکاح به مو وټرم، او تاسو چې د حق پۀ لاره
حی نن شپۀ هم ماسره وکړئ

د نکاح کار خلاص شو زه او سوله د یو او بل شولو، خو سولې
اندېښنه کوله ورو یې راته وویل:

- چېرته به اوسېرو؟ مور خو څوک نه لرو.

لکه چې ملاصیب واوریدل ویې ویل:

- ظاهره زویه! ترڅو دلته یاست زما ځمکې ډیرې دي زه خو
جومات کې وم زما ځمکه کې کار کوه او زموږ کور کې اوسئ
هسې مو اولاد نشته پر تاسو به مو زړه ډاډه وي

د ملاصیب ښځې ترڅه مسکا وکړه ویې ویل:

- ښه وایي زویه

ورسره ومې منله، اوس دلته اوسپرو، خواري او مزدوري لومړيو كې
راته گرانه وه خو اوس عادت يم بڼه خوشاله يو، او داسې ښكاري
چې ظاهر پلار كيدونكې دى...

تر دې دمه يې دا ترټولو اوږده ليكنه وه، بله ليكنه څه وخت
وروسته شوې وه دوام مې وركړ

- ۱۳۸۱ د دلو ۲م

شايد نور ليكلو ته نور څه نشته وي، موږ داسې ځان وركړ چې
هيچا پيدانه كړو، زه پلار شوى يم د لور نوم مې مناجېل ايښى مسكا
يې تر موره زر چنده خوږه ده.

دا ليكنه همدومره وه كتابچه كې تر ۵۰ ډېرې تشې پانې وې وروسته
ليكنو دوام موندلى وو

- ۱۳۸۴ د سرطان ۵م - كابل على آباد روغتون

ځان پورې خندا راځي چې څه رنگې ساده ومه
ژوند پسې د مړو تر مزاره پورې تللی وم

له تيرې ليکنې کم او زيات درې کاله تير شول، خو ژوند داسې لوبه
وکره چې بايد يې نه وای کړې.

لور مې د ۱۷ مياشتو شوې وه، کليوال مو پيژندل هغه ځای زمور
کلی شوی وو د ځمکې کارونه مې زده کړي وو د خوراک او
څښاک هومره مې گټلې بڼه مې ياد دي د شپې سولې راته وويل:

- ليجې مې تشې شوې؟

- ولې؟

- دا ستا د شوخې لور د لاسه مې بنگرې مات شول

- خير غم مکوه وبه شي

د همغې شپې سبا د غرمې وخت کېدو پياده بازار ته ولاړم سولې ته

مې له بازار بنگرې لاس کې نيولي وو، په سندرو سندرو کور ته

روان وم

کلي ته نږدې وم د ډزو او اوزونه مې تر غوږ شول، فکر مې کولو چې
خوک بنکار کوي ځکه هر وخت مې اوریدل، کورته نږدې شوم
چغې مې واوریدې څادر مې په اوږه واچولو منډه مې کړه

د کور دروازه خلاصه وه، خلک راټول وو د خلکو مینځ کې
ورنږدې شوم...

سوله پرته وه، مناخېل یې غیر کې وه، د څادر پېڅکه مې تر غاښ
لاندي کړه، د انگړ مینځ کې ونې لاندي ولوېدم، ملاصیب ویل:

- د سولې وروڼه وو، موږ ډېر کوشنېن وکړ خو پر موږ یې کم وو
ډزې کړې وای، ویې ویل چې ظاهر ته څه نه وایو، همدا یې سزا ده
زه بې هوښه شوم...

سترگې مې پرانیستې، د ساعت ټک ټک مې اورېدلو سر ته مې مور
ناسته وه ژړل یې په ژړغوني غږ یې ویل:
- زویو! ولې د له ځانه سره داسې ظلم کړی

ما چغه کړله:

- سوله چیرته؟

مور څه ونه ويل خو زه هونبنيار وم پوهېدم ورور مې وويل:
- خاورو ته مو وسپارل ستا له بيك ملا صيب ستا موبایل پيدا كړي
وو مور يې خبر كړلو

له كور ووتلم، ډېر وخت شو د معتادينو مينځ كې ژوند كوم، خو
معتاد نه يم ليونتوب مې غوره كړی ده...

د لېونو هونبنياري هم ومنئ
په دښتو گرځي خو په ښار نه راځي

يوه بله ليکنه شته وه دوام مې ورکړ، خو داسې ليکل شوې وه لکه
لاسونه چې پرې رپرېدېدلي وي

- ۱۳۸۸

نن دې له يادونو ځان بې غمه كوم دا کتابچه به يا سوځوم يا يې هم
چاته ورکوم چې يو کس خو زما د ځوریدلي زړه غږ واوري، ورونو
دې ريښتيا هم سخته سزا راکړه تر مرگ هم نه ترې خلاصېږم...

پای!

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**